

298. Vær hilset, mit gamle Fædreland!

(Holger Danskes Hilsen til Fædrelandet.)

Allegro maestoso.

Niels W. Gade.

1. Vær hil - set, mit gam - le

Fæ - dre - land! Du ken - der mig vel ej gan - ske? En -

gang jeg var en navn - kun - dig Mand; de kald - te mig Hol - ger

Dan - ske, de kald - te mig Hol - ger Dan - ske.

2. Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kende;
dog Mænd skulde tro, den Mand var ej til,
hvis Ry for til Verdens Ende.
3. Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:
Det aldrig i Verden ophører,
og død kan jeg synes i tusind Aar,
men dog i Løndom mig rører.
4. Jeg lever i Danskens Hjerter og Sind,
jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ej jeg i Verdenskrøniken ind,
dog Skjaldene om mig sjunge.

5. Min Aand med Folkets Slægter for hen:
Dybt slumred den mange Gange.
Med Folket den vaagner og kommer igen
med Livet i Daad og Sange.
6. Mit Navn hver Bonde kender endnu,
og glad jeg rækker ham Haanden.
Mit Levned kommer hver Dansk i Hu,
som glædes ved Folkeaaanden.
7. Du ved det, Landsmand! jeg er ej død:
Med Kraft jeg kommer tilbage;
jeg er din fuldtro Hjelper i Nød
paa Danemarks gamle Dage.

B. S. Ingemann.

299. Yderst mod Norden lyser en Ø.

Norsk Folkemelodi.

Con moto.

1. Y - derst mod Nor - den ly - ser en Ø klart gen - nem Is - slag og

Taa-ge, der ved en Bjærg-ild, som al - drig kan dø, Old-ti-dens Bil - le - der

vaa - ge; — der - fra gaar Sag - net vidt o - ver Sø som en Maa - ge.

2. Op til det sælsomme Ejland drog
først vore herlige Fædre.
Med sig fra Norge de Højsædet tog
for at oprejse det bedre.
Norrøna Maal de i ensomme Krog
skulde hædre.

3. Medens det synkende Nordens Magt
deltes og maatte forsage,
blev der paa Island bevaret og lagt
Livssæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
staar tilbage.

A. Munch.

300. Æ gær så jawn o' plower. Morten Eskesen.

Andante.

(Ve' e Plow.)

(Udsat af Chr. Barnekow.)

1. Æ gær så jawn o' plow - er o' tæn - ker vi; å

si'e dog mest å hind' der - ow - - er, som æ så godt kan

li'e. Æ gær så jawn o' plow - er.

2. Hun er, ven æ skal si'e,
den kønest, æ kan se,
hind' Kind' er rø o' hvie
o' hindes Hals som Sne.
Æ gær så jawn o' plower.

3. Hun hær et Par Øjen, som tindrer
så bly o' dog så vildt,
di trænger i mit Indre
o' stemmer mæ så mildt.
Æ gær så jawn o' plower.

4. Hind' Sinnelaw æ skatter,
hun er så øm o' gój,
Armod o' Nød hun fatter
o' ønsker Stri' nedløj*.)
Æ gær så jawn o' plower.

5. Hind' Moersmål hun ynner,
hun tal' et rent o' pænt,
de' passer for e Bynder,
mod Nær hind' Blik er vendt.
Æ gær så jawn o' plower.